

skaffe de Penge, der skal til til alle disse mange Gaver.

Den højtærede Statsminister mente, at man meget godt kunde opnaa det Formaal, jeg pegede paa ved min Omtale af de landstingsvalgte Medlemmer: at sikre de Medlemmer, hvis Arbejde man satte mest Pris paa, for det nye Landsting, selv om man lod Valget foretage af de nyvalgte Medlemmer. Dette holder imidlertid ikke Stik. De gamle Medlemmer, der har sidet sammen med deres Kolleger, er ganske anderledes i Stand til at bedømme, hvilken Indflydelse disse har øvet, og i hvor høj Grad de kan være Lovgivningsarbejdet til Nytte. Vi saa ved sidste Landstingsvalg et meget betydeligt Antal nye Medlemmer komme ind, og noget lignende kan let ske ved næste Valg. Man lægger da den Sag i Haanden paa dem, der først skulde lære de paagældende at kende. Desuden vil de 18 Landstingsmænds Tilstedeværelse lige saavel som Landstingets Uopløselighed jo bevirke, at der er en Kontinuitet, en vis Fasthed i den Maade, hvorpaa Landstinget ser paa Sagerne og behandler dem, og naar man har et Tokammerssystem, er det netop, for at Lovgivningsarbejdet ikke skal være afhængigt af de tilfældige Vælgerstemninger, som gør sig gældende overfor Folketinget og vil paavirke dette ved hver Opløsning. Skal Landstinget paa samme Maade underkastes hyppige Opløsninger, vil Vælgerstemninger ogsaa gøre sig gældende overfor det.

Den højtærede Statsminister talte ogsaa om nationale Strengte; men det var ikke paa den Maade, jeg havde berørt dette. Det var heller ikke paa den Maade, den højtærede Statsminister selv slog paa de nationale Strengte, den Gang han talte ved Grundlovens Gennemførelse i 1915. De nationale Strengte er jo ellers ikke det, der har ligget saa stærkt for dette Ministerium eller det Parti, som slutter sig til den høje Regering eller den Presse, som repræsenterer denne. Man synes heller ikke ellers at sætte stærkt Pris paa Udslag af nationale Stemninger. Hvis den ikke er tyskvenlig, vil den nationale Stemning i Regelen fra den Side blive betegnet som chauvinistisk.

At dette Lovforslag er blevet anbefalet af det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Trier) og det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), forbavser mig ikke. Disse to ærede Medlemmer er jo for at bruge en Vending, som det ærede 10de

Medlem for 1ste Kreds benyttede, formentlig solidarisk forpligtede Forbundsfæller.

Steincke: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Jørgen Pedersen) brugte den Udtalelse, at jeg resolut havde sagt, at der var 12 000, som kom og forlangte Valgret. Det har jeg ikke sagt. Det ærede Medlem tillægger mig aabenbart Egenskaber, som jeg slet ikke har. Jeg tør ikke som han udtale mig resolut, naar jeg siger noget. Da jeg hørte hans sidste Tale, fik jeg det Indtryk: Der faar man at vide, hvad der skal være dansk Ret, hvad der skal være dansk Lov, og hvad der ikke skal være dansk Lov. Saa resolut udtrykte det ærede Medlem sig om forskellige Spørgsmaal og deres fremtidige Skæbne, ogsaa dette Grundlovsforslag vedrørende, saa resolut kunde det aldrig falde mig ind at udtale mig, end ikke om Spørgsmaal, der er adskilligt mere over-skuelige end de, det ærede Medlem nu omtalte. Jeg sagde ikke, at der var 12 000, der kom og forlangte Valgret, eller som vilde gøre deres Afstemning afhængig af, om de fik Valgret eller ej. Jeg sagde, at det paa en Generalforsamling enstemmig var vedtaget at anmode Sønderjysk Ministerium om at faa Valgretsalderen nedsat. Det var en Generalforsamling i den Arbejderforening, der talte over 12 000 Medlemmer. Hvor mange af de 12 000 der lægger saa megen Vægt paa Valgretsaldere ns Nedsættelse, at de vil lade det Spørgsmaal have Indflydelse paa deres Afstemning, ved jeg ikke, men tør det ærede Medlem paastaa, at der ikke mellem disse 12 000 eller mellem andre, særlig i Flensborg og 2den Zone, er adskillige, som kunde antages at tillægge dette Spørgsmaal en saadan Vægt? Og tør det ærede Medlem saa tage Ansvaret for at lade være at give dem denne Valgret, [blot fordi Befolkningen herhjemme, efter hvad det ærede Medlem siger, ikke vil denne Udvidelse. Det er igen en af disse ganske resolute Udtalelser. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem kan ane noget om, hvad Befolkningens Flertal vil i dette Spørgsmaal; og hvis han endelig har Ret, hvad er saa Grunden til det? Er det andet end den, jeg nævned, at de fleste af de Mennesker, der selv har faaet en Ret, kan aldrig se, at det er nødvendigt at indrømme andre den. De er godt tilfredse med, at de har den selv, men finder ingen Anledning til at give andre den.